

DES DE LA LLONGADA*

Caða embranzida
una alenada nova,
arrels d'escuma.

El vent esbotza
palpitacions amargues
del temps ingràvid.

La mar recula.
La petjada es dissipa
i esdevé història.

Perdrà la llebre?
La platja ho certifica:
venç la tortuga.

En retirar-se
la rendició es rearma:
futures bregues.

El món s'agita:
impàvida natura,
no pas nosaltres.

Caða set, una
s'encresta augusta i ronca
voraç, solemne.

JAUME COMAS

* A l'Escaia, llongada és la llenca de sorra molla que la mar allisa, per l'efecte de les esbotzades —onades—, en retirar-se.